

Arrest

nr. 195 804 van 28 november 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 15 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Ghanese nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Asanti-etnie. U bent geboren op (...1977) in Kumasi. U woonde in Keniase.

U ontmoet N. (...) in 2012. Hij stelt u voor om voor hem te werken als informant. U krijgt een eerste opdracht in het weeshuis Kumasi Children's Home. U dient na te gaan wat er gebeurt met de fondsen en goederen die het weeshuis krijgt van donoren. Nadat bekend wordt dat de schenkingen niet voor de kinderen gebruikt worden, dient u het weeshuis te verlaten. Na het onderzoek in het weeshuis brengt N. (...) u in contact met de journalist voor wie hij werkt, Anas Aremeyaw Anas.

U werkt mee in een onderzoek naar verkiezingsfraude n.a.v. de presidentsverkiezingen in december 2012. In 2013 onderzoekt u gedurende twee maanden een magistraat die van corruptie verdacht wordt. Enkele weken nadat u terugkeert naar uw dorp, wordt de corruptie van de magistraat bekend. U merkt snel daarna dat u gevolgd wordt. In het begin van het jaar 2015 verlaat u Ghana en reist naar Oostenrijk, waar u twee jaar verblijft. In 2016 werkt Anas samen met Joe Anokye om zodoende verkiezingsfraude tegen te gaan. De voormalige regeringspartij National Democratic Congress verliest hierdoor de verkiezingen. U vreest hiervoor vervolgd te worden aangezien u voor Anas gewerkt heeft.

Op 23 augustus 2017 wordt u in België gearresteerd, waar u op 15 september 2017 asiel aanvraagt.

In het kader van uw asielaanvraag legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u bij een controle door de Antwerpse politie, op 23 augustus 2017, de identiteit van J. T. A. (...), X te Accra, opgaf (administratief verslag vreemdelingencontrole, p. 2). Deze identiteit werd onderbouwd met een lidkaart van de kiescommissie en een Ghanees paspoort op naam van T. J. (...) (informatie in administratieve dossier). Pas wanneer u een asielaanvraag indient, verklaart u dat uw naam A. A. (...) is (verklaring DVZ, p. 4). Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u daarenboven nooit een andere naam dan A. A. (...) gebruikt te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 3). U trachtte op intentionele wijze de Belgische autoriteiten te misleiden over uw identiteit. Door deze vaststelling komt uw algehele geloofwaardigheid reeds op de helling te staan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag laattijdig ingediend heeft en dat u eigenlijk geen asiel wilt aanvragen in België. U verklaart begin 2015 weggegaan te zijn uit Ghana en naar Oostenrijk gereisd te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 3). U verklaart verder in 2015 in Oostenrijk toegekomen te zijn en daar gewoond te hebben tot u hier (in België) kwam op 23 augustus 2017 (gehoorverslag CGVS, p. 4). U verklaart eveneens nergens anders dan in België asiel aangevraagd te hebben. U wist echter wel dat u de mogelijkheid had om in Oostenrijk asiel aan te vragen, maar u deed dat niet omdat u een eed gezworen had en u het beangstigend vond om asiel aan te vragen omdat u gezworen had nooit te spreken over uw ervaringen in Ghana. Gevraagd naar enkele personen waarmee u samen de betreffende eed gezworen heeft, vraagt u zich af of het betekent dat u hier (in België) asiel aanvraagt. Door de interviewer opgemerkt dat u dat inderdaad gedaan heeft, verklaart u asiel aan te vragen in Oostenrijk en dat u naar België kwam omdat iemand u beloofd had te helpen, maar dat u gearresteerd werd. Gevraagd of u dan geen asiel wilt aanvragen in België, verklaart u hulpeloos geweest te zijn toen u in België toekwam en niet wist wat er gebeurde. U verklaart verder dat als u de garantie krijgt dat de Belgische overheid u kan helpen, dat u het dan wel wilt aanvragen. U tracht verder tijd te winnen door ontwijkende antwoorden te geven en verder te doen alsof u in België geen asiel wilt aanvragen. U verklaart enkele malen dat u eigenlijk alleen asiel in België wilt aanvragen als u garanties krijgt over de beslissing (gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Door de interviewer opgemerkt dat hij u geen garanties kan geven, vraagt u of het wettelijk is als men u niet naar Oostenrijk stuurt. Door de interviewer opgemerkt dat hij niet denkt dat Oostenrijk u zal willen horen, verklaart u dat het zijn fout is als u in Ghana sterft. Door de interviewer opgemerkt dat, als u de procedure zelf stopzet, het niet zijn fout is als u naar Ghana gebracht wordt, verklaart u alsnog verder te willen gaan en verklaart u "nu kunnen we de procedure beginnen." Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u ruim de tijd gehad heeft om in Oostenrijk asiel aan te vragen indien u dat werkelijk wou doen. Men kan immers redelijkerwijze verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst, al het mogelijke zal doen om zo snel mogelijk bescherming in te roepen en te verkrijgen in het land waar hij aankomt en waar hij zich wenst te vestigen. Het feit dat u zolang heeft gewacht om u op internationale bescherming te beroepen, vormt op zich een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd.

De geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees wordt nog verder ondermijnd door uw verklaringen die tegenstrijdig zijn met de informatie beschikbaar in uw administratieve dossier. Gevraagd wanneer u een visum aangevraagd heeft om naar Europa te komen, verklaart u dat dit begin 2015 was (gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd op welke ambassade u het visum aangevraagd heeft, kan u het zich niet meer herinneren. Gevraagd of u eerder ooit al een visum aangevraagd heeft, verklaart u dat u dat nooit eerder in uw leven gedaan heeft (gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd of u iets met Denemarken of Zweden te maken heeft, verklaart u nog steeds niet te weten welk land u het visum waarmee u naar Oostenrijk gereisd bent gegeven heeft. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde u eveneens dat u een visum had om naar Oostenrijk te reizen en verklaart u geen visum gekregen te hebben om naar Zweden of Denemarken te reizen (verklaring DVZ, p. 8-9).

U verklaart voor de DVZ verder uitdrukkelijk dat u enkel een visum had voor Oostenrijk en nooit iets gehad heeft met Denemarken of Zweden. U verklaart eveneens dat u legaal naar Oostenrijk gereisd bent, u had immers een visum voor de Schengenzone en gebruikte uw eigen paspoort (gehoorverslag CGVS, p. 21 + verklaring DVZ, p. 9). Het CGVS heeft echter geen informatie waaruit blijkt dat u in 2015 een visum ontvangen heeft, maar wel dat u in november 2013 een Schengenvisum uitgereikt werd door de Deense ambassade te Ghana (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Het gegeven dat u inconsistente verklaringen aflegt over uw verblijf in Ghana tast de geloofwaardigheid van uw vrees verder fundamenteel aan.

U verklaart voor het CGVS dat u Ghana verlaten heeft omdat u gespioneerd heeft voor de onderzoeksjournalist Anas Aremeyaw Anas (gehoorverslag CGVS, p. 7-8).

U verklaart dat u Anas leerde kennen via iemand die N. (...) heet (gehoorverslag CGVS, p. 9). Deze persoon blijkt doorheen uw verklaringen uw contactpersoon te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 9-18). Uit het geheel van uw verklaringen blijkt daarenboven dat u Anas slechts één maal ontmoet heeft, maar wel steeds contact onderhield met N. (...). Voor de DVZ verklaarde u echter dat u, als u iets zag, dan aan hem de informatie doorgaf (verklaring DVZ, p. 5). Door de DVZ gevraagd naar de naam van de journalist aan wie u informatie doorgaf, verklaart u dat het Anas is en spreekt u niet over een tussenpersoon. Eveneens wanneer u uw asielrelaas in het kort kon uitleggen voor de DVZ, vermeldde u nergens dat u contact had met de journalist Anas via een tussenpersoon (vragenlijst CGVS, 3.1-8). Tijdens het gehoor gevraagd wanneer u in contact gebracht werd met Anas, verklaart u dat u Anas leerde kennen toen N. (...) u belde en hij u iemand wou tonen (gehoorverslag CGVS, p. 13-14). U verklaart verder dat u N. (...) ontmoette op de parking bij de Universiteit van Wetenschappen en Technologie in Kumasi. Naast de auto van N. (...) stond een grote en mooie auto. Nadat u eerst N. (...) begroet heeft, doet een onherkenbare man in de auto het venster naar beneden. De man vraagt u slechts hoe het met u gaat, waarna hij het venster opnieuw toedoet en wegrijdt. Het is echter niet aannemelijk dat Anas, een journalist die bekend staat om zijn anonimiteit en onherkenbaarheid op dergelijke wijze, in het openbaar, een informant zal ontmoeten, niet wetende in welke mate dit zijn anonimiteit kan waarborgen. U legt inconsistente en ondoorleefde verklaringen af over uw contacten met de onderzoeksjournalist Anas.

Voor het CGVS verklaart u dat de eerste opdracht die u toegewezen kreeg, het onderzoek was naar het gebruik van schenkingen in het Kumasi Children's Home, een weeshuis (gehoorverslag CGVS, p. 7). U verklaart dat, hoewel u op dat moment niet wist dat N. (...) voor Anas werkte, N. (...) u later wel vertelde dat wat hij daar deed, hij deed voor Anas (gehoorverslag CGVS, p. 11). Later tijdens het gehoor bevestigt u nogmaals dat Anas betrokken was bij het onderzoek naar het weeshuis in Kumasi (gehoorverslag CGVS, p. 17). Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt echter niet dat Anas betrokken was bij een onderzoek naar een weeshuis in Kumasi (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Daarenboven maakt u het niet aannemelijk in 2012 in het betreffende weeshuis gewerkt te hebben. U weet nl. niet wie toen de leiding had over het weeshuis. Gevraagd of ze u niet vertelden wie de leiding had over het weeshuis, antwoordt u ontkennend. U verklaart verder er ook niet naar gevraagd te hebben. U weet evenmin met wie u gesproken heeft om in het weeshuis aangenomen te worden. Gevraagd wie uw supervisor of leidinggevende was in het weeshuis, kan u zich evenmin zijn naam herinneren. U kan zich evenmin nog herinneren in welke maand van het jaar 2012 N. (...) u vertelde dat u in het weeshuis moest gaan spioneren (gehoorverslag CGVS, p. 12). Er kan van u, die verklaart een informant geweest te zijn en bijgevolg informatie kan opslaan en overbrengen, verwacht worden informatie te geven over de uitgevoerde opdrachten. U kan dit echter onvoldoende, waardoor het niet aannemelijk is dat u een onderzoek gedaan heeft naar het gebruik van schenkingen in een weeshuis.

Gevraagd hoe u door N. (...) voorbereid werd op het onderzoek in het weeshuis, verklaart u dat hij u pas na uw eerste werkdag contacteerde en u vertelde wat van u verwacht werd. Gevraagd hoe hij u voorbereidde, verklaart u dat hij u vertelde dat u daar moest gaan poetsen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Nogmaals gevraagd hoe hij u op het onderzoek voorbereidde, verklaart u "hij bereidde me voor nadat ik het werk had. De eerste dag werkte ik niet (voor N. (...)). Het is pas na die periode dat ik thuis kwam en N. (...) belde en dat hij me zei, omdat je werkt, je doet je gewone werk, en je kijkt ook naar die dingen. Dat is hoe hij me voorbereidde op het werk." Het is echter niet aannemelijk dat u voor een dergelijk grootschalig onderzoek – N. (...) had immers andere mensen die ook in het weeshuis werkten (gehoorverslag CGVS, p. 12) - zoals hetwelk u tracht te schetsen, totaal onvoorbereid aan de slag gaat. Bovendien toont u opmerkelijk weinig interesse in uw eigen werk. U verklaart immers dat u na de afronding van het onderzoek een krant zag met een hoofding en een foto, maar dat u er niet veel om gaf en verder ging met uw werk (gehoorverslag CGVS, p. 11). Even later verklaart u nogmaals dat u er niet veel om gaf, want u had niet gezien wat op tv getoond werd, terwijl u vlak daarvoor toch verklaarde op tv gezien te hebben dat uw werkplek getoond werd. Gevraagd wat er verder met het weeshuis gebeurd is, weet u dit evenmin.

U verklaart niemand gevraagd te hebben wat er met het weeshuis gebeurd is. Gezien het voorgaande maakt u het niet aannemelijk voor N. (...) of Anas in een weeshuis geïnfilteerd te zijn.

U verklaart eveneens dat u voor Anas en N. (...) een magistraat moest bespioneren (gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd welke magistraat u moest bespioneren, verklaart u dat deze man magistraat was in een zekere landelijke gemeenschap. Gevraagd naar de naam van deze persoon, kan u het echter niet zeggen, want u bent het vergeten. Gevraagd wanneer u dit onderzoek moest doen, weet u enkel dat het in 2013 plaats had, maar kan u niet de periode daarbinnen specificeren. Gevraagd hoe u informatie moest verzamelen over de betreffende magistraat, verklaart u dat jullie met vier waren (gehoorverslag CGVS, p. 16), echter, gevraagd wie de andere drie waren, kan u zich hun namen niet meer herinneren, want jullie zijn met veel. Aangezien u de naam van de betreffende magistraat niet kent, gevraagd hoe u kon weten dat iedereen het over dezelfde magistraat had, verklaart u dat het allemaal kwam door de gesprekken van de mensen nadat hun zaken voorgekomen waren. U verklaart verder dat u zich onder de mensen mengde om zo te luisteren naar de gesprekken. Aangezien u niet uitgelegd heeft hoe u dan kan weten dat iedereen het over dezelfde rechter heeft, gevraagd of er maar één magistraat in het dorp was, verklaart u dat niet te weten, maar wel dat deze specifieke magistraat de enige was waarover de mensen altijd spraken. U kan slechts oppervlakkige verklaringen afleggen over hoe u met zekerheid weet dat iedereen het over dezelfde magistraat heeft. Daarenboven, gevraagd hoe u op dit onderzoek voorbereid werd, verklaart u dat N. (...) jullie allemaal volledig deed vermommen opdat de mensen niet wisten dat jullie van de stad kwamen. U verklaart verder dat hij jullie zo voorbereidde. Het is echter niet aannemelijk dat N. (...) – of Anas – zijn medewerkers niet meer voorbereidde op een dergelijk grootschalig onderzoek. Bovendien kan van u, die verklaart een informant geweest te zijn en bijgevolg informatie kan opslaan en overbrengen, verwacht worden informatie te geven over de uitgevoerde opdrachten. U kan dit echter onvoldoende, waardoor het niet aannemelijk is dat u een onderzoek gedaan heeft naar een corrupte rechter.

U legt daarenboven verklaringen af die niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt. Gevraagd naar de gevolgen van het onderzoek naar de corrupte rechter, verklaart u teruggedaan te zijn naar Kumasi en enkele weken later zag u alles op tv en in de kranten (gehoorverslag CGVS, p. 17). U plaatst de bekendmaking van het onderzoek in de loop van het jaar 2014. U verklaarde eerder reeds dat het onderzoek naar de rechter liep in 2013 (gehoorverslag CGVS, p. 15). Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt dat het onderzoek naar corrupte magistraten echter in september 2015 bekend gemaakt werd (informatie in uw administratieve dossier), wat duidelijk meer is dan enkele weken na het tijdstip waarin u het onderzoek zelf plaatst. Daarenboven bevond u zich op dat moment reeds in Europa, aangezien u verklaarde in het begin van het jaar 2015 naar Oostenrijk gegaan te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 3). Aangezien u zich niet langer in Ghana bevond toen het onderzoek bekendgemaakt werd, kan u onmogelijk in Ghana gevolgd en bespioneerd geweest zijn omwille van dit onderzoek.

Het is daarenboven niet aannemelijk dat u de hulp van de Ghanese politie niet ingeroepen heeft, aangezien de betreffende journalist samenwerkt met de politie (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Gevraagd of u ergens in Ghana hulp ingeroepen heeft, verklaart u dat u een keer samen met N. (...) in de auto was en een van de meisjes vroeg of ze hulp zouden krijgen van de politie (gehoorverslag CGVS, p. 18). U verklaart verder dat N. (...) toen zei dat de politie niet zal helpen als er iets gebeurt, omdat uw werk hen naar beneden haalt. U verklaart verder dat u toen wist dat er geen bescherming mogelijk was. Ter bevestiging gevraagd of u niet naar de politie ging, verklaart u dat als u naar de politie zou gaan, dat u gearresteerd zou worden, want er zijn naast de magistraat en politie nog andere hoge figuren betrokken. U verklaart nogmaals dat u niet naar de politie durfde te gaan om beschermd te worden. Gevraagd wat N. (...) u dan zei dat u kon doen als er problemen waren, verklaart u dat hij nooit gezegd heeft waar u kon gaan voor bescherming. Het is echter niet aannemelijk dat N. (...) u op geen enkele manier voorbereid zou hebben op de mogelijke problemen die u zou kunnen ondervinden. Daarenboven, gevraagd of Anas met delen van de overheid samenwerkt, verklaart u te denken van niet, want hij is een onderzoeksjournalist. U denkt verder niet dat hij banden heeft met een rechtbank of de overheid. Het is echter niet aannemelijk dat u, als informant voor Anas, niet zou weten dat Anas samenwerkt met de overheid en zelfs op de minister van Justitie kan rekenen om hem en zijn medewerkers vrij te stellen van rechterlijke vervolging (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier).

Daarenboven kan verwacht worden dat u, die verklaart voor de onderzoeksjournalist Anas Aremeyaw Anas gewerkt te hebben, bepaalde kennis heeft over het werk van Anas. Gevraagd waar Anas zijn onderzoeken publiceert, verklaart u dat hij door de media, tv, kranten, radio publiceert en bijna elk beschikbaar medium gebruikt (gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd voor welke krant hij werkt, kent u het specifieke krantenhuis niet waar hij voor werkt. Later tijdens het gehoor gevraagd hoe de situatie van Anas in 2017 is, gelooft u dat hij zijn normale werk doet (gehoorverslag CGVS, p. 19), want niemand kent hem. U verklaart verder dat u niets hoort over hem. Gevraagd sinds wanneer u niets meer over hem hoort, verklaart u dat dit was onmiddellijk nadat u Ghana verlaten heeft.

Gevraagd of u ook niet weet of hij problemen gehad heeft, antwoordt u ontkennend. Het is echter niet aannemelijk dat u de journalist waarvoor u gewerkt heeft helemaal niet opgevolgd zou hebben. U weet evenmin of de reportages van Anas invloed hadden op de wetgeving van uw land, want u bent niet genoeg opgeleid omdat te weten. Het getuigt echter van een gebrek aan interesse in uw eigen werk dat u dit niet zou weten. Bovendien zegt de naam Rosemary Nwaebuni u niets, een Nigeriaanse journaliste waar Anas regelmatig mee samenwerkt (informatie in uw administratieve dossier). U weet evenmin wat bedoeld werd met Tiger Eye (gehoorverslag CGVS, p. 20), het privaat onderzoeksagentschap dat door Anas opgericht werd. Gevraagd naar het motto van Anas, verklaart u enkel "Anas Undercover" te kennen. Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt echter dat het betreffende motto echter "name, shame and jail" is. Het is niet aannemelijk dat u dergelijke feiten over de werkzaamheden en onderzoeken van uw zogenaamde werkgever niet weet.

Gelet op het voorgaande, maakt u het niet aannemelijk als onderzoeker voor de journalist Anas Aremeyaw Anas gewerkt te hebben en kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt zelf geen documenten neer in kader van uw asielaanvraag, die uw verklaringen over uw identiteit, reisweg of asielmotieven ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *"in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod op foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 2 (recht op leven), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing), 18 (recht op asiel) en 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000"*, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet *"in samenhang gelezen met artikel 41 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000"*, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar de artikelen 2 en 3 van het EVRM en naar de artikelen 2 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), het artikel 2 van het EVRM en het artikel 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a van de Vreemdelingenwet en het artikel 3 van het EVRM en het artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Waar verzoekende partij betreffende het niet onmiddellijk een beroep doen op internationale bescherming opwerpt dat zij pas nadat zij de bestreden beslissing ontving een advocaat werd toegewezen waardoor zij niet werd geïnformeerd over haar rechten en plichten en zij aldus haar asielaanvraag niet binnen de bij artikel 50 van de Vreemdelingenwet vereiste acht dagen heeft ingediend, stelt de Raad vast dat de desbetreffende motivering van verwerende partij niet is gesteund op artikel 50 van de Vreemdelingenwet, doch wel op de vaststelling dat verzoekende partij, aangekomen in een veilig land met name Oostenrijk, gedurende twee jaar geen beroep wenste te doen op internationale bescherming hoewel zij op de hoogte was van de mogelijkheid aldaar een asielaanvraag in te dienen en zelfs in België duidelijk evenmin zinnens was een asielaanvraag in te dienen. De Raad wijst erop dat van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Feit dat zij gedurende twee jaar geen asiel aanvraag in Oostenrijk en dit evenmin zinnens was in België, staat haaks op een acute nood aan internationale bescherming. De Raad stelt vast dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet om redenen van overmacht laatsttijdig werd ingediend, maar dat het een eigen keuze van verzoekende partij betrof die de ernst van haar nood aan bescherming sterk relativeert.

2.2.5.1. Verzoekende partij stelt in haar verweer dat zij onmiddellijk haar ware identiteit aan de Belgische asielinstanties heeft medegedeeld, meer in het bijzonder bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, en er derhalve geen sprake kan zijn van misleiding. Verder brengt zij een kopie bij van haar Ghanees paspoort en het opzoekingsdocument van verwerende partij naar de in haren hoofde afgeleverde visa (bijlage 3 en 3B van het verzoekschrift) eraan toevoegende dat de inhoud van deze documenten een bevestiging is van wat zij steeds heeft verteld.

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet aangeeft dat verzoekende partij de Belgische asielinstanties zou hebben pogen te misleiden, doch wel dat zij op intentionele wijze trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden over haar identiteit daar zij bij een politiecontrole een andere (valse) identiteit opgaf die bovendien werd ondersteund met documenten. Bovendien stelt de Raad verder vast dat verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal voorhoudt zich nooit van een andere naam te hebben bediend (administratief dossier, stuk 6, p. 3).

Waar verzoekende partij verwijst naar voormeld stuk 3B bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat zij wel degelijk een Schengenvisum had aangevraagd, stelt de Raad vast dat inderdaad uit haar paspoort en het onderzoekdocument van verwerende partij (verzoekschrift, stuk 3B en administratief dossier, stuk 8-1) blijkt dat verzoekende partij in november 2013 een Schengenvisum uitgereikt werd door de Deense ambassade te Ghana geldig van 21 december 2013 tot 18 januari 2014, doch doet dit gegeven niet de minste afbreuk aan de vaststellingen dat verzoekende partij laat uitschijnen pas begin 2015 naar Europa te zijn gekomen en dat geen informatie kan worden teruggevonden dat zij in 2015 een visum zou hebben ontvangen.

Dat verzoekende partij steeds zou hebben verklaard wat op de documenten bijlage 3 en 3B is terug te vinden is daarenboven manifest onjuist. Immers verklaarde verzoekende partij bij de gehoren op het Commissariaat-generaal en bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij pas begin 2015 een visum aanvraag en dit nooit eerder had gedaan en dat zij nooit iets te maken heeft gehad met Denemarken of Zweden (administratief dossier, stuk 6, p. 20 en 21 en stuk 9, verklaringen DVZ, vraag 24).

Desbetreffende motieven van verwerende partij blijven dan ook onverminderd overeind en verwerende partij komt terecht tot de conclusie dat het gegeven dat verzoekende partij inconsistente verklaringen aflegt over haar verblijf in Ghana de geloofwaardigheid van haar vrees verder fundamenteel aantast.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij onder verwijzing naar bijlagen 4 en 5 bij het verzoekschrift opwerpt dat de onderzoeksjournalist Anas Aremeyaw Anas er absurde onderzoeksmethodes op nahoudt zoals vermomming en dit past in de verklaringen van verzoekende partij, wijst de Raad erop dat verwerende partij in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat voormeld journalist inderdaad deze methodes hanteert.

Het benadrukken door verzoekende partij van deze methodes en het louter citeren van haar antwoord bij het gehoor op commissariaat-generaal op de vraag hoe zij in contact kwam met Anas doen geen afbreuk aan de vaststellingen van verwerende partij dat zij bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken totaal geen gewag maakt van een tussenpersoon en dat het niet aannemelijk is dat Anas, een journalist die bekend staat om zijn anonimiteit en onherkenbaarheid in het openbaar en enkel om verzoekende partij de vraag te stellen hoe het met hem gaat, een informant zal ontmoeten, niet wetende in welke mate dit zijn anonimiteit kan waarborgen. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.7. Aangaande de bijlage 7 van het verzoekschrift die een opsomming geeft van de weeshuizen in Kumasi en de bemerking van verzoekende partij dat niet alle onderzoeksprojecten opgesomd staan in de door verwerende partij gehanteerde COI Focus oordeelt de Raad dat verzoekende partij met voormelde opmerking en bijlage niet weerlegt dat geen informatie aanwezig is waaruit blijkt dat Anas betrokken was bij een onderzoek naar het weeshuis in Kumasi. Verzoekende partij brengt evenmin informatie bij waaruit deze betrokkenheid wel degelijk zou blijken.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij de motivering van verwerende partij waarom niet kan worden aangenomen dat zij in het weeshuis Kumasi Children's Home zou hebben gewerkt ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

2.2.8. Waar verzoekende partij in haar verweer betoogt dat de onderzoeksjournalist Anas Aremeyaw Anas, zoals blijkt uit opzoeking op Wikipedia, in verschillende media publiceerde, stelt de Raad vast dat dit een loutere herhaling betreft van haar eerder afgelegde verklaring en dit gegeven bovendien nergens door verwerende partij wordt betwist. Dit betoog houdt evenwel geen weerlegging in van de vaststellingen van verwerende partij dat verzoekende partij geen verdere opvolging deed van de onderzoeksjournalist Anas Aremeyaw Anas, dat zij geen weet had van enige invloed van de reportages van Anas op de wetgeving, dat zij onbekend was met de naam Rosemary Nwaebuni en met het onderzoekagentschap Tiger Eye en dat zij het moto van Anas niet kende. Voormelde vaststellingen ondermijnen verder op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.9. Betreffende de opmerking van verzoekende partij dat het niet vanzelfsprekend is dat zij kan genieten van de bescherming van haar autoriteiten daar de onderzoeksjournalist Anas Aremeyaw Anas "onbekend" is en zij zelf "bij gezicht" wel bekend is, kan door de Raad niet worden ingezien waarom een al dan niet vermomd gezicht tot een andere bescherming zou leiden vanwege de autoriteiten. Immers blijkt uit de COI Focus – Ghana – Journalist Anas Aremeyaw Anas van 17 oktober 2017 (administratief dossier, stuk 8, deel 2, p. 7) dat een medewerker van Anas Aremeyaw Anas, een zeker I. H., die in opdracht van een van corruptie beschuldigd rechter was ontvoerd nog dezelfde dag door de lokale politie werd bevrijd. Door de Raad kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekende partij zich niet onder de bescherming van de Ghanese autoriteiten zou kunnen stellen.

2.2.10. Tot slot bemerkt de Raad dat verzoekende partij de motivering aangaande de gebrekkige voorbereiding en aangaande de onwetendheid van de naam van de te bespioneren rechter ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog het administratief verslag betreffende de vreemdelingencontrole van de Antwerpse politie d.d. 23 augustus 2017 voegt (bijlage 6) dat zich reeds in het administratief bevindt (stuk 8, deel 5) stelt de Raad vast dat zij nergens duidelijk maakt wat zij met dit document wil aantonen. Desbetreffend document is dan ook niet van aard afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen.

2.2.12. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar een bevel om het grondgebied te verlaten waardoor de bestreden beslissing leidt tot een indirect refoulement meent dat er een schending voorligt van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie herhaalt de Raad dat onderhavige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Ghana een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 8), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor door een medewerker van het Commissariaat-generaal van 11 oktober 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Twi. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. BIEBAUT